

Arrest

nr. 344 650 van 9 april 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. DOTREPPE
Avenue de la Couronne 88
1050 BRUXELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 3 april 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende het overdrachtsbesluit (bijlage 26quater) van 23 maart 2026.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat H. DOTREPPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. AMEELE, die loco advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker heeft de Palestijnse nationaliteit.

Op 9 februari 2026 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot een treffer. Zo bleek dat verzoeker op 29 januari 2026 een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië.

Op 19 februari 2026 werd een verzoek tot terugname gericht aan Kroatië.

Op 3 maart 2026 stemde Kroatië in met dit verzoek.

Op 23 maart 2026 werd een overdrachtsbesluit genomen ten aanzien van verzoeker. Dit is de bestreden beslissing.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu is verzoeker van zijn vrijheid beroofd met het oog op zijn overdracht naar Kroatië. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een overdrachtsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Verweerder betwist het uiterst dringend karakter niet.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3.2, 4, 6, 10, 11, 16 en 22, lid 7, van Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (hierna de Dublin III verordening), van de artikelen 51/4 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens (hierna het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna het Handvest), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, en meer in het bijzonder van het zorgvuldigheids-, het evenredigheids-, het voorzichtigheids- en het voorzorgsbeginsel, alsook van de verplichting om met de nodige zorg een administratieve beslissing voor te bereiden met kennisneming van alle relevante elementen van de zaak en wegens een kennelijke beoordelingsfout.

In een eerste onderdeel van het middel stelt verzoeker dat de bestreden beslissing zich baseert op verouderde informatie. Verzoeker stelt de dat de verwerende partij zich baseert op het AIDA rapport van 2024, terwijl er een update zou bestaan van 20 januari 2026.

De Raad kan de verzoekende partij niet volgen. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij refereert naar het rapport over asiel en internationale bescherming van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Kroatië (Lana Tučkorić, "Asylum Information Database – Country Report: Croatia – 2024 update", laatste update op 19.08.2025, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/croatia>, verder AIDA rapport. Nazicht van de weblink toont aan dat dit inderdaad het meest recente rapport is.

Hoewel de webpagina vermeldt 'last updated 20/01/2026', betreft dit slechts een actualisatie van het 2024-rapport; er bestaat geen nieuw rapport 2026. De door verzoeker aangebrachte link verwijst naar hetzelfde document.

Door uiterst beknopt te stellen dat er sprake is van pushbacks, opvang problemen en problemen van toegang tot de medische zorg, zonder dit verder uit te werken toont verzoeker geenszins aan dat de bestreden beslissing behept is met een gebrek, temeer de verwerende partij zeer uitvoerig motiveert aangaande deze problematiek.

In weerwil tot wat verzoeker aangeeft wordt in de bestreden beslissing wel degelijk melding gemaakt van de verwijzing in het AIDA-rapport naar pushbacks aan de grenzen.

Ook inzake de toegang tot de asielprocedure, de opvangomstandigheden en de beschikbare medische zorgen werd in de bestreden beslissing uitgebreid gemotiveerd, rekening houdend met de meest recente update van het AIDA-rapport.

Verzoeker blijft in gebreke om concreet aan te halen met welke vermeldingen geen rekening zou zijn gehouden. Het loutere oplijsten van een aantal elementen zonder verwijzing naar de relevante passages van het rapport, kan hiertoe niet volstaan.

In een tweede onderdeel van het middel stelt verzoeker dat Kroatië de overname heeft aanvaard op basis van artikel 20.5 van de Dublin III verordening. Verzoeker stipt aan dat daaruit afgeleid kan worden dat het op dit moment niet vaststaat dat Kroatië zich bevoegd zal verklaren om zijn asielaanvraag te beoordelen en concludeert dat zulks moet leiden tot de vaststelling dat de motivering van de bestreden beslissing feitelijk ontbreekt en/of in strijd is met de elementen van het administratieve dossier, in zoverre zij in haar redenering en argumenten als vanzelfsprekend aanneemt dat Kroatië bevoegd is voor de behandeling van de asielaanvraag en dat zij daadwerkelijk zijn aanvraag zal behandelen.

Artikel 20.5 van Verordening Dublin III bepaalt namelijk onder meer dat:

“De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is.”

Hieruit volgt dat, aangezien de Kroatische autoriteiten uitdrukkelijk hun instemming hebben betuigd om, volgens de hierboven geciteerde bewoordingen van artikel 20.5 van Verordening Dublin III, de verzoeker over te nemen als *“de lidstaat waarbij de aanvraag voor internationale bescherming voor het eerst is ingediend”* en *“met het oog op het afronden van het proces tot vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de beoordeling van de aanvraag”*. Verzoeker kan niet redelijkerwijs beweren dat *“het niet [...] vaststaat dat Kroatië zich bevoegd zal verklaren om de asielaanvraag van de verzoeker te beoordelen”*, noch dat *“het daadwerkelijk de aanvraag van de verzoeker zal behandelen”*. Evenmin kan verzoeker gevolgd worden waar hij stelt dat *“[d]e motivering van de bestreden beslissing feitelijk ontbreekt”* en/of *“in strijd is met de elementen van het administratieve dossier”*.

Gelet op de uitdrukkelijke instemming o.g.v. artikel 20(5) van de Dublin III verordening hebben de Kroatische instanties te kennen gegeven dat ze het onderzoek naar de verantwoordelijke lidstaat zullen afronden en -indien geen andere verantwoordelijke lidstaat kan worden aangeduid- ze zelf de verantwoordelijkheid aanvaarden voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker.

Dit betekent dat er geen sprake zal zijn van (indirect) refoulement bij overdracht aan Kroatië, nu de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie heeft vastgesteld dat verzoeker hoe dan ook niet zal worden teruggeleid naar het land van herkomst, dit tot zolang de verantwoordelijke lidstaat niet is aangewezen en zij aldaar geen toegang zal hebben gekregen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

Voorts benadrukt de Raad dat het feit dat de Kroatische autoriteiten – net als elke andere autoriteit die belast is met de behandeling van aanvragen voor internationale bescherming in andere lidstaten – de beoordeling van de aanvraag van de verzoeker moeten beginnen met een analyse gericht op de *“vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de beoordeling”* van de aanvraag. Bovendien blijkt uit het AIDA rapport dat *“aanvragers die vanuit andere lidstaten worden teruggestuurd, in principe geen belemmeringen ondervinden bij de toegang tot de procedure voor het verlenen van internationale bescherming in Kroatië”*.

Er kan derhalve geen sprake zijn van een schending van de bepalingen en beginselen die in het middel worden aangevoerd, noch van een kennelijk beoordelingsfout.

In een derde onderdeel van het middel voert verzoeker de schending aan van artikel 26 van de Dublin III verordening, artikel 51/5, § 4, van de Vreemdelingenwet en artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Hij voert aan dat een bijlage 26quater in principe is

samengesteld uit drie beslissingen: een beslissing van weigering van verblijf, een bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing tot terugleiding naar de grens. Hij hekelt verder dat de bestreden beslissing, dat een “overdrachtsbesluit” is, de melding “bijlage 26quater” bevat maar totaal niet overeenstemt met het model gevoegd bij het Vreemdelingenbesluit (stuk 3 bij het verzoekschrift).

In de aanhef van de genomen beslissing wordt duidelijk aangegeven dat uitvoering wordt gegeven aan artikel 51/5, § 4, van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“§ 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overdragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich voor een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden. Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden. Te dien einde, wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht naar de verantwoordelijke staat, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in paragraaf 1, tweede lid, bedoelde vasthouding. Wanneer de overdracht niet binnen de termijn van zes weken plaatsvindt, kan de vreemdeling niet langer op deze grond worden vastgehouden. De vasthoudingstermijn wordt van rechtswege gestuit zolang het beroep ingediend tegen de in het eerste lid bedoelde beslissing opschortende werking heeft.”

Verzoeker werpt op dat de bestreden beslissing geen melding maakt van informatie met betrekking tot de overdracht en de plaats en datum waar en waarop hij zich moet aanmelden indien hij zich met eigen middelen begeeft naar de verantwoordelijke lidstaat, conform artikel 26 van de Dublin III Verordening, en evenmin melding maakt van het aantal dagen binnen hetwelk hij zich dient aan te bieden bij de Kroatische autoriteiten, hetgeen volgens hem een schending uitmaakt van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat artikel 51/5, § 4, van de Vreemdelingenwet de verwerende partij twee mogelijkheden biedt wanneer zij vaststelt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een vreemdeling in het Rijk werd ingediend en dat deze vreemdeling derhalve dient te worden overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat.

Zij kan ervoor opteren de betrokken vreemdeling de mogelijkheid te bieden om, binnen een bepaalde termijn, vrijwillig terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat of zij kan ervoor kiezen om geen dergelijke termijn toe te staan en de betrokken vreemdeling zelf over te brengen naar de verantwoordelijke lidstaat. Dit behoort tot de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij.

In voorliggende zaak heeft de verwerende partij ervoor geopteerd om verzoeker geen termijn toe te staan om vrijwillig gevolg te geven aan de bestreden beslissing en besloten om deze beslissing gedwongen uit te voeren.

Uit de bewoordingen van het eerste en tweede lid van artikel 51/5, § 4, van de Vreemdelingenwet kan geen formele motiveringsplicht worden afgeleid die de verwerende partij ertoe zou nopen te motiveren waarom zij kiest voor nul dagen, zoals in casu, dan wel voor een bepaalde datum of termijn.

Artikel 26.2, lid 1, van de Dublin III Verordening, dat deels is omgezet in artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, bepaalt het volgende:

“2. Het in lid 1 bedoelde besluit bevat informatie over de beschikbare rechtsmiddelen, waaronder het recht om te verzoeken om opschortende werking, indien van toepassing, alsmede de termijnen om van de beschikbare rechtsmiddelen gebruik te maken; in het besluit wordt vermeld binnen welke termijn de overdracht zal plaatsvinden en, indien de betrokkene zich op eigen gelegenheid naar de verantwoordelijke lidstaat begeeft, waar en wanneer hij zich in die lidstaat moet melden.”

In voorliggend geval is er evenwel geen sprake van dat verzoeker de mogelijkheid kreeg om zich “op eigen gelegenheid” te begeven naar de verantwoordelijke lidstaat, zodat ook niet blijkt dat de voormelde bepaling toepassing vindt in zijn situatie. Uit deze bepaling blijkt evenmin dat in het overdrachtsbesluit moet gemotiveerd worden waarom een lidstaat kiest voor een gedwongen overdracht.

De Raad kan ook niet voorbijgaan aan het feit dat, samen met de bestreden beslissing, aan verzoeker een beslissing tot vasthouden in een welbepaalde plaats werd betekend – waarvoor de Raad zonder rechtsmacht is – en dat de verwerende partij in deze beslissing, met verwijzing naar artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de Vreemdelingenwet, gedetailleerd heeft uiteengezet waarom hij het nodig acht om verzoeker zelf

zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden om de effectieve overdracht te waarborgen. Verzoeker kan dan ook geenszins voorhouden dat de verwerende partij de motieven die aanleiding gaven tot het besluit om hem geen termijn toe te staan om vrijwillig naar Kroatië terug te keren niet kenbaar maakte.

Artikel 71/3, § 3, van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model van bijlage 10bis of bijlage 10ter. De beslissing tot weigering van verblijf wordt ter kennis gebracht door middel van een document overeenkomstig bijlage 26quater. (...)”

Het gegeven dat de bestreden beslissing de – in het licht van de Dublin III Verordening – correctere benaming “overdrachtsbesluit” vermeldt, in plaats van “weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten”, en aldus niet overeenstemt met de titel voorzien in het model gevoegd bij het Vreemdelingenbesluit voor een bijlage 26quater (zie stuk 3 bij verzoekschrift) is in geen geval van aard aanleiding te kunnen geven tot de nietigverklaring ervan. Het betreft hooguit een vormelijke kritiek op de gehanteerde bewoordingen in de titel, zonder dat blijkt dat een – in het licht van de Dublin III Verordening - incorrecte terminologie wordt gehanteerd en zonder dat hiermee de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing onderuit kunnen worden gehaald.

Ondanks de formele titel ‘Overdrachtsbesluit’ komt dit besluit er trouwens op neer dat verzoeker inderdaad een verder verblijf in het Rijk wordt geweigerd en hij het Belgische grondgebied dient te verlaten opdat een gecontroleerde overdracht naar Kroatië georganiseerd kan worden. Dit blijkt ook als dusdanig uit de aanhef van de bestreden beslissing waar uitdrukkelijk wordt gesteld dat (i) aan verzoeker, die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk wordt geweigerd, dat (ii) hij wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Kroatië en dat (iii) hij wordt vastgehouden om de overdracht aan Kroatië uit te voeren.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts dat verzoeker in het bezit werd gesteld van een bijlage 10bis, dit is de titel die hem toelaat zich naar Kroatië te begeven. Op dit document wordt duidelijk vermeld dat het een doorlaatbewijs betreft dat wordt afgegeven overeenkomstig artikel 29, lid 1, van de Dublin III verordening. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing onwettig is omdat er, in de strikte zin, geen bevel werd genomen om het grondgebied te verlaten, dan wel een terugleiding naar de grens. In casu ligt geen klassiek ‘bevel om het grondgebied te verlaten’ voor. Thans ligt onmiskenbaar een overdrachtsbesluit voor, gestoeld op de Dublin III Verordening en artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet met het oog op een overdracht naar Kroatië.

Er ligt geen terugkeerbesluit voor gestoeld op de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Er ligt immers geen bevel om het grondgebied te verlaten, genomen op grond van artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voor dat moet worden aanzien als de uitvoering in intern recht van de artikelen 3, 6 en 7 van de Terugkeerrichtlijn. Een bevel om het grondgebied te verlaten is een terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn.

Een “*terugkeerbesluit*” is volgens artikel 3.4 van de Terugkeerrichtlijn de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld. Volgens artikel 3.3 van de Terugkeerrichtlijn is “*terugkeer*” het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst, of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Deze bepaling werd eveneens omgezet in artikel 1, 5° juncto artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet.

Thans wordt evenwel niet verwacht van verzoeker dat hij terugkeert naar Palestina of een ander derde land. Overdrachten naar lidstaten die vallen onder het toepassingsgebied van de Dublin III Verordening zijn uitgesloten van het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn (RvV verenigde kamers 8 maart 2018, nr. 200 933; RvV verenigde kamers 9 maart 2018, nrs. 200 976 en 200 977). Verzoeker maakt een schending van de door hem aangehaalde bepalingen niet aannemelijk.

In een vierde onderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 17.2 van de Dublin III verordening. Hij verwijst hierbij naar de sterke banden van afhankelijkheid met zijn neef.

Artikel 17.2 van de Dublin III verordening luidt als volgt:

“In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.

De lidstaat die besluit een verzoek om internationale bescherming op grond van dit lid in behandeling te nemen, wordt de verantwoordelijke lidstaat en neemt de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. Indien van toepassing, stelt hij de lid staat die op grond van de criteria van deze verordening voor heen verantwoordelijk was, de lidstaat die een procedure uit voert waarbij de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname van de verzoeker is gericht, daarvan in kennis door middel van het „DubliNet”, het netwerk voor elektronische communicatie dat tot stand is gebracht bij artikel 18 van Verordening (EG) nr. 1560/2003.”

Uit deze bepaling kan geen verplichting voor de lidstaat afgeleid worden.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 8 van het EVRM dient vooreerst vastgesteld te worden dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Met het stuk dat verzoeker bijbrengt, een brief van zijn in België verblijvende neef, toont hij zulks niet aan. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor de situatie van verzoeker en zijn neef, die ten gevolge van de oorlog in Gaza een groot aantal gezinsleden hebben verloren en in die zin steun bij elkaar vinden, kan hieruit geen afhankelijkheidsband worden afgeleid. Zij kunnen elkaar ook op afstand emotioneel blijven steunen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen, noch toont verzoeker aan dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 17.2 van de Dublin III verordening.

In een vijfde onderdeel van het middel klaagt verzoeker de situatie in Kroatië aan.

De Raad kan zich niet aansluiten bij de argumentatie die door verzoeker is ontwikkeld ter ondersteuning van zijn derde grief.

De Raad benadrukt dat verzoeker zal worden overgedragen aan Kroatië op grond van de Dublin III verordening en dus niet zonder meer kan verwijzen naar de situatie aan de buitengrenzen van Kroatië.

Voorts stelt de Raad vast dat in het “*Asylum Information Database – Country Report: Croatia 2024*” update augustus 2025 dat laatst werd geactualiseerd in 2026, waar dit rapport specifiek ingaat op de situatie van personen die op grond van de Dublin III verordening worden overgedragen aan Kroatië (p. 55-64), geen gewag wordt gemaakt van concrete gevallen van personen die na overdracht aan Kroatië zouden zijn geconfronteerd met pushbacks.

Dat pushbacks aan de grens op zich de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming naar deze lidstaat niet in de weg staan, blijkt ten andere uit het arrest van het Hof van Justitie van 29 februari 2024 in de zaak C-392/22, waarin als volgt werd geconcludeerd:

“Het feit dat de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van een derdelander overgaat tot pushbacks en bewaring aan zijn grensposten van derdelanders die een dergelijk verzoek aan zijn grens wensen in te dienen, op zich niet in de weg staat aan de overdracht van die derdelander aan die lidstaat. De overdracht van die derdelander aan die lidstaat is evenwel uitgesloten indien er ernstige, op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij of na de overdracht een reëel risico zou lopen om aan dergelijke praktijken te worden onderworpen en hij door deze praktijken naargelang van de omstandigheden die moeten worden beoordeeld door de bevoegde autoriteiten en door de rechter bij wie eventueel beroep tegen het overdrachtsbesluit is ingesteld zou kunnen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële ontberingen die zo ernstig is dat deze kan worden gelijkgesteld met een door artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie verboden onmenselijke of vernederende behandeling.”

Door in zijn verzoekschrift te wijzen op informatie over de situatie van pushbacks in Kroatië die geen betrekking heeft op de situatie van personen die op grond van de Dublin III verordening worden overgedragen aan Kroatië en op rechtspraak die minder recent is, slaagt verzoeker er niet in de hierboven aangehaalde vaststellingen en overwegingen te weerleggen en aan te tonen dat er in Kroatië sprake is van

systemfouten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, en dit nog daargelaten het gegeven dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (cf. RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)).

Tot slot blijkt uit het voorgaande dat de gemachtigde, in tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift tracht voor te houden, wel degelijk is nagegaan of Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en daarbij (onder meer) heeft overwogen dat (i) het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken op 3 november 2022 in een bericht aan de Belgische asiendiensten bevestigde *“dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM”* en dat (ii) het beginsel van non-refoulement *“is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020”*.

Voorts stipt verzoeker aan dat de kans bestaat dat zijn aanvraag niet terdege zal onderzocht worden.

In het AIDA rapport waarnaar wordt verwezen staat:

“Applicants who are returned from other Member States in principle do not face any obstacles in accessing the procedure for granting international protection in Croatia. However, according to the information from 2016 those who had left Croatia before the end of procedure and therefore had their case suspended, have to re-apply for international procedure (if they wish) once they return to the country, and thereby re-enter their initial procedure, in line with Article 18(2) of the Dublin III Regulation.” (vrije vertaling: Aanvragers die vanuit andere lidstaten worden teruggestuurd, ondervinden in principe geen belemmeringen bij de toegang tot de procedure voor het verlenen van internationale bescherming in Kroatië.

Volgens informatie uit 2016 moeten personen die Kroatië hebben verlaten vóór het einde van de procedure en van wie de zaak daarom werd geschorst, bij terugkeer naar het land (indien zij dat wensen) opnieuw een aanvraag voor internationale bescherming indienen, waarna zij hun oorspronkelijke procedure hervatten, in overeenstemming met artikel 18, lid 2, van de Dublin III verordening.)

In casu verklaarde verzoeker dat hij nooit een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Echter blijkt dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type “1” voor dit land opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code “1” na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de verzoeker een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië. Tevens verklaarde verzoeker dat hij slechts twee dagen in Kroatië verbleef, zodat kan aangenomen worden dat hij dit land verliet alvorens dat er een beslissing werd genomen. In dergelijk geval zal verzoeker bij zijn terugkeer opnieuw een aanvraag kunnen indienen teneinde zijn oorspronkelijke procedure te hervatten. Verzoeker maakt het tegendeel niet aannemelijk.

Voorts stelt verzoeker op zeer summiere wijze dat wat de opvangomstandigheden betreft, uit het AIDA-rapport blijkt dat niet kan worden gegarandeerd dat de menselijke waardigheid wordt gerespecteerd, dat de erkenningsgraad in Kroatië bijzonder laag is en dat het AIDA-rapport wijst op een gebrek aan gespecialiseerde opleiding van rechters inzake asiel.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht van verzoeker aan Kroatië werden onderzocht en dat een onderzoek werd gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, waarbij de verwerende partij tot de vaststelling komt dat *“(h)et feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië (...) onvoldoende (is) om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Kroatië in het geheel niet uitgegaan kan worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van de Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overdragen per definitie in een situatie belanden die kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-handvest.”*

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij oordeelt dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van verzoeker aan Kroatië een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen noch op individuele gronden. De verwerende partij heeft hierbij zowel rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker die hij heeft afgelegd tijdens zijn Dublin interview als met in de bestreden beslissing vermelde landeninformatie, waaronder het rapport *“Asylum Information Database – Country Report Croatia” – 2024*

update, update augustus 2025 (het AIDA-rapport). Hoewel zij niet blind is gebleven voor de kritische bemerkingen die uit de rapporten zijn gebleken, is de verwerende partij tot de conclusie gekomen dat bij overdracht van verzoeker aan Kroatië er geen reëel risico voorligt op een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen, noch op individuele gronden. Het komt derhalve aan verzoeker toe om zijn standpunt met concrete argumenten te onderbouwen. Het is aan verzoeker om met concrete argumenten aan te tonen dat deze conclusie niet deugdzzaam is.

Met zijn zeer summier betoog, zonder ook maar te verwijzen naar problemen die hij zelf zou hebben ondervonden of zonder de kritiek ook maar enigszins op zijn eigen situatie te betrekken, maakt verzoeker hiermee, in tegenstelling tot wat hij tracht voor te houden, niet aannemelijk dat er sprake is van systeemfouten in de asielpcedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië.

Het enig middel is niet ernstig.

2.4. Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

N. VERBRUGGHE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

J. CAMU